

[Undervisningsministeren.]

lige siden Grundlovens Givelse uophørligt har været Genstand for saa mange splittende Forhandlinger. Nu staaer vi lige ved Udsigten til en Ordning, som jeg tror vil være i Overensstemmelse med, hvad der med Rimelighed kan forventes fra de forskellige Sider.

Jeg betoner endnu en Gang min Glæde over, at det efter al Sandsynlighed vil lykkes inden Jul at faa Sagen gennem dette høje Ting, og jeg har ogsaa antydet, at jeg tror, det andet høje Ting maa kunne gøre sig hurtigt færdig. Jeg vilde meget ønske, at dette maatte ske, fordi der i Virkeligheden ingen Tid er at spilde. Gid den Energi, hvormed Udvalget har arbejdet, inden at det efter min Mening eller nogens berettigede Mening i mindste Maade er gaaet ud over Arbejdets Lødighed — Betænkningen viser tværtimod, at der er ydet et lødigt, velovervejet og solidt Arbejde —, maa blive mønstergivende for meget Lovgivningsarbejde, ogsaa i Henseende til den korte Tid, det har taget. Jeg siger, det er nødvendigt, at Lovforslaget vedtages hurtigt, saaledes at Loven kan være endelig gennemført omkring, lad mig sige, 1. Februar, og saa er der endda kun et halvt Aar til den nye Sæson, hvor Dobbeltscene-Ordningen skal træde i Kraft — og vi maa have en Ordning.

Jeg takker endnu en Gang, og jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse. Efter alt, hvad der foreligger, er der jo Udsigt til dets Vedtagelse her i Tinget med det aldeles overvejende Flertal, lige undtaget Retsforbundets 3 Medlemmer — ikke en Gang det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jo stemme imod. Dette glæder mig for saa vidt, og derved søger han at afbalancere de mærkelige Modsigelser i sin Særbetænkning.

Nu er 14 Hoveder — gode Hoveder, kan jeg sige — gaaet ind under en god fælles Hat, nemlig Udvalgets Indstilling. Jeg synes, det 15de Hoved, der vel ogsaa vil gøre Fordring paa at være godt, kunde være gaaet med i Stedet for at gøre det, som man aldrig skal gøre, nemlig stille sig lige i Tagdryppet fra denne brede fælles Hats Skygge. Der staaer det ærede Medlem, men da han ikke vil stemme imod, kan jeg for saa vidt ogsaa udtale min relative Glæde over det ærede Medlems inkonsekvente Standpunkt, men det er dog bedre end, om han tog den Konsekvens at gaa imod — hvad han ikke kan, for saa vil det gaa galt i Horsens, og gik han med, vilde det gaa galt i Pilestræde; det ærede Medlem søger

at staa med det ene Ben det ene Sted, i Provinsen, og det andet Ben i et lille københavnsk Centrum, der ogsaa af andre Grunde har sine Interesser at varetage; det kan man ikke, og saa vælger det ærede Medlem denne Plads.

Den er ham vel undt, og da den ikke gør nogen praktisk Skade ved Afstemningen, ikke en Gang berører den omtrentlige Enstemmighed — jeg ser bort fra Retsforbundet, som vi jo i denne Sammenhæng kan se bort fra —, kan jeg, som sagt, være relativt tilfreds med det ærede Medlems Standpunkt.

Korsgaard: Inden jeg gaar over til at fremsætte nogle Bemærkninger overfor den højtærede Minister, vil jeg gerne gøre en Bemærkning til min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, som udtalte, at det har man aldrig set før, at Staten uden videre dækker et Underskud for en Virksomhed. Jeg har allerede i mit første Indlæg udtalt, at Ordningen af 1911 for saa vidt er en Urimelighed, som den siger, at det Underskud, der er udover et vist Beløb, tager man som et Laan; men udover dette er der jo ikke noget som helst urimeligt i, at Staten dækker en Virksomheds Underskud. Jeg vil gentage, det er akkurat som ved enhver anden Statsvirksomhed. Om man saa faar de nøjagtige Tal paa Budgettet eller ikke, er, naar alt kommer til alt, ikke saa afgørende; det er nemlig Livet, der bestemmer, hvilke Tal der er de rigtige, det kan man jo ikke vide i Forvejen.

Det ærede Medlem fremhæver, at hvis man vilde gøre noget lignende med Hensyn til Universitetet, skulde man høre forfærdelige Ramaskrig. Jeg synes nu egentlig ikke, man skal spille for stærkt paa Universitetet, hvad Underskud angaar, for det er vi jo sikre paa, at pengemæssig set giver Universitetet ikke andet end Underskud, det er saa sikkert som noget, og Forlystelsesskat giver Universitetet, som bekendt, ikke, saa alt taget i Betragtning tror jeg nok, jeg kan sige, at dette er en meget daarlig Sammenligning. Det gode ved Universitetet skulde jo være Kulturen, som jeg inderligt maa haabe, de plejer paa en saadan Maade, at det er de 4 Mill. Kr. værd, og paa tilsvarende Maade kunde jeg tænke mig, at den Kultur, som det kongelige Teater er Udtryk for, kunde være den ene Million Kroner værd. Men hver sin Smag paa dette Punkt!

Jeg vender mig saa til den højtærede Undervisningsminister, som efterhaanden